

Hồi 83**Bạch Hạc Quan Chủ**

AAa Gia Song Chu, Hoa Mỹ và Tiểu My, thấy Băng Dung đã đi rồi, liền đưa mắt ra hiệu với nhau một cái, định đuổi theo ngay.

Âu Dương Siêu vội ngăn cản hai người, lắc đầu nói:

- Không nên! Hai người có đuổi theo cũng không kịp đâu.

Ma Chưởng Châu cũng nghiêng răng, mím môi ai oán xen lời nói:

- Hoa Mỹ, Tiểu My, đừng có làm mất sĩ diện của Bảo Đầu Cốc chúng ta nữa. Người ta là chị của Âu Dương kiếm hiệp, còn chúng ta đây là người quê mùa thì tranh chấp với nàng ta sao nổi?

Lời nói này tuy bề ngoài bảo là Song Chu, nhưng bên trong lại trách móc thâm Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu càng tức giận thêm, nhưng vẫn đành phải gượng lên tiếng nói:

- Tất cả đều hiểu lầm hết. Ma cô nương với hai vị cô nương không nên tức giận làm chi, rồi thế nào cũng có ngày hiểu rõ chuyện nhau, lúc ấy mới có thể giải thích được.

Ngờ đâu Song Chu lại lớn tiếng đáp:

- Thôi! Còn nói làm chi nữa. Vừa rồi sao thiếu hiệp không lên tiếng nói?

Khi nào Âu Dương Siêu lại chịu cãi vả với hai người, nên chàng chỉ lắc đầu thôi chứ không nói gì nữa.

Thấy thế Hoa Mỹ lại nói tiếp:

- Bây giờ tiếng tăm của tiểu thư chúng tôi đã bị thiếu hiệp hủy hoại mất rồi, thử xem thiếu hiệp sẽ xử trí như thế nào?

Âu Dương Siêu cứ ngăn người ra. Tiểu My lại xen lời nói:

- Phen này nghĩa tử của thiếu hiệp bỏ đi, thế nào gặp ai cũng sẽ phao đồn rầm lên, như vậy Ma Gia chịu sao nổi cái tiếng như nhuốc ấy? Vậy thiếu hiệp định tính toán làm sao bây giờ?

Song Chu mỗi người nói một câu làm cho Âu Dương Siêu mặt đỏ tai tía, cứ lắc đầu xua tay lia lịa và ngẩn ngơ đáp:

- Việc này... không có... quyết không có đâu, xin cứ yên tâm...

Hoa Mỹ và Tiểu My đồng thanh đáp:

- Yên trí ư? Tất nhiên thiếu hiệp thì yên trí rồi, vì đàn ông có sợ gì xấu hổ đâu, nhưng còn tiểu thư chúng tôi là một vị khuê các thiên kim thì chịu đựng sao được tiếng tăm ấy?

Âu Dương Siêu ngượng vô cùng, không biết dùng lời lẽ gì để trả lời tiếp Ma Chưởng Châu thấy thế cũng thương hại chàng, liền khẽ quát bảo hai nữ tỳ rằng:

- Hoa Mỹ, Tiểu My, không được lăm miệng như thế.

Nhưng Hoa Mỹ vẫn trợn to đôi mắt lên, lớn tiếng đáp:

- Tiểu thư, phen này chúng ta lại bị thiệt thòi nhiều quá, thử hỏi sau này tiểu thư còn mặt mũi nào ra gặp người đời.

Tiểu My cũng xen lời nói:

- Chính thế! Danh tiết còn quan trọng hơn tính mạng. Tiểu thư chịu nhịn được, chứ chúng em là thủ hạ thì không sao chịu nhịn được.

Âu Dương Siêu cũng cảm thấy việc này không phải là việc thường, không những có nhục đến môn thanh của ông già đã tặng hạt châu cho mình, mà Ma Chưởng Châu cũng bất lợi nữa, ngay chính mình lại càng khó.

Chàng nghĩ tới đó, mặt đỏ bừng, liền hỏi Song Chu rằng:

- Theo ý hai vị thì phải làm thế nào mới rửa sạch được.

Hoa Mỹ nghe nói vẻ mặt hơn hở, liếc nhìn Chưởng Châu một cái rồi buột miệng đáp:

- Việc này cũng không khó khăn gì hết.

Nói tới đó, nàng ta nháy mắt Tiểu My một cái. Tiểu My cũng gật đầu, ra điều đã hiểu ý, rồi cả hai cùng đồng thanh nói tiếp:

- Vả lại cách này có thể nói là lưỡng toàn nữa.

Thấy hai nàng nói như thế, Âu Dương Siêu mừng rỡ khôn tả, vội hỏi:

- Có thật không? Hai cô nương cứ nói đi. Nếu việc gì Âu Dương Siêu tôi có thể làm được, không bao giờ tôi nề hà hết, sẽ tuân lệnh làm theo ngay.

Ma Gia Song Chu khoái chí cười khanh khách và rỉ tai thì thầm với nhau một hồi. Hai người vừa nói vừa cười hoài.

Chưởng Châu thấy vậy có vẻ nóng lòng sốt ruột, vội hỏi:

- Hai người làm gì thế? Có phải đã điên rồi đấy không?

Song Chu chỉ mỉm cười chứ không trả lời, rồi cùng chạy đến cạnh nàng, khẽ gọi:

- Tiểu thư?

Tiếp theo đó, hai người vừa rỉ tai Chưởng Châu mà nói thầm, vừa cười khúc khích.

Âu Dương Siêu không hiểu hai nàng nói gì, chỉ thấy Chưởng Châu mặt đỏ bừng, có vẻ ngượng nghịu vô cùng, rồi nàng nửa cười nửa hờn, mắng Song Chu rằng:

- Hai con nhãi này muốn chết phải không?

Nói xong, nàng quay mặt đi, nhảy ra ngoài xa trượng chứ không dám ngẩng đầu lên nhìn nữa.

Âu Dương Siêu không biết ba người định làm gì, chàng nóng lòng muốn rời nơi này ngay nên vội hỏi:

- Hai vị cô nương có cách gì lưỡng toàn thì nói ra đi để cho mọi người nghe nào?

Song Chu cười khì một tiếng, có vẻ bẽn lễn đáp:

- Được chúng tôi xin nói. Nhưng thiếu hiệp không được thoái thác và từ chối đấy nhé?

Âu Dương Siêu vội đáp:

- Hai cô nương cứ nói đi! Việc gì Âu Dương Siêu này cũng có thể làm được, không bao giờ từ chối hết.

Hoa Mỹ nhìn Tiểu My rồi bẽn lễn nói:

- Tiểu thư chúng tôi là con nhà võ lâm thế gia, từ nhỏ đến giờ vẫn cứ ở trên núi Thiên Trụ này, chưa hề ra khỏi Bảo Đấu Cốc một bước và cũng là một thiếu nữ trinh bạch, điều này chắc thiếu hiệp cũng phải nhìn nhận, phải không?

Âu Dương Siêu gật đầu đáp:

- Phải! Phải!

Hoa Mỹ lại nói tiếp:

- Nay tiểu thư chúng tôi vì thiếu hiệp mà đã bị mất hết danh dự. Muốn cởi chuông xuống thì phải nhờ người buộc chuông, nên việc này chỉ có thiếu hiệp mới có thể giải quyết được thôi.

Âu Dương Siêu gật đầu hỏi tiếp:

- Lẽ dĩ nhiên rồi! Nhưng hai vị bảo tại hạ phải giải quyết bằng cách nào?

Hoa Mỹ có vẻ ngượng không nói ra được nhưng Tiểu My đứng cạnh lại thúc giục:

- Nói đi? Sợ cái gì cơ chứ?

Âu Dương Siêu cũng thúc giục:

- Phải đấy, cô nương có diệu kế gì cứ nói ra đi.

Ngập ngừng một hồi, Hoa Mỹ mới gượng đáp:

- Bây giờ chỉ có cách là thiếu hiệp chính thức cưới tiểu thư chúng tôi. Như thế bao nhiêu sự phiền phức đều giải quyết được hết, và tiểu thư chúng tôi cũng không còn sợ bị tai tiếng nữa.

Âu Dương Siêu nghe nói kêu ô một tiếng rồi như bị nước dội vào đầu, chàng cứ ngẩn người ra, không biết trả lời như thế nào cho phải. Một lát sau, chàng mới xoa tay lia lịa, đáp:

- Không được! Không được!

Tiểu My vội hỏi:

- Sao lại không được? Tiểu thư chúng tôi có điểm nào là không xứng với thiếu hiệp không?

Âu Dương Siêu mặt đỏ bừng, vội biện bạch:

- Không phải thế! Không phải vì vấn đề ấy. Là vì tôi...

Hoa Mỹ lại xen lời nói:

- Còn tôi cái gì nữa? Nếu thiếu hiệp nhận lời là vấn đề gì cũng giải quyết được hết.

Âu Dương Siêu càng lo âu thêm, đưa mắt nhìn Chưởng Châu đứng ở chỗ cách xa ba trượng, thấy nàng đang bẽn lễn liếc nhìn trộm mình, và lắng tai nghe, rõ ràng là nàng đã nhận lời rồi.

Lúc ấy Song Chu lại hỏi tiếp:

- Thế nào? Thiếu hiệp có nhận lời không?

Âu Dương Siêu cuống quýt cả lên, gãi đầu liên tiếp và đáp:

- Xin hai vị thứ lỗi, tại hạ không thể nhận lời được.

Song Chu đồng thanh quát hỏi:

- Tại sao?

- Vì... vì ô... ô...

Áp úng một hồi Âu Dương Siêu mới trả lời được:

- Vì tại hạ còn nhiều việc chưa giải quyết xong mối thù của cha mẹ cũng chưa trả được, ơn của vô số tri kỷ chưa báo đền, cơ nghiệp của sư môn chưa lập được... Vả lại... trước kia đã cùng Giang Mẫn...! Nói tóm lại, tôi có nhiều nỗi khổ tâm lắm, một lời không sao nói xiết được.:

Chàng vừa nói vừa lùi bước, hình như sợ ba người dính vào mình vậy.

Ma Chưởng Châu tung mình nhảy tới, trợn ngược đôi lông mày lên, vừa hổ thẹn, vừa bực mình, vừa tức giận, xua tay không để cho Song Chu nói mà quát bảo rằng:

- Hai người có tâm môm đi không?

Nói xong, nàng lấy một tờ giấy vàng rút ở trong tay áo ra, giơ lên và nói với Âu Dương Siêu tiếp:

- Phen này tôi đến đây là định đem tờ giấy này tới, chứ không có ý định gì cả, xin thiếu hiệp đừng có nghe lời của chúng. Đây đây, thiếu hiệp hãy nhận lấy.

Nói xong, nàng thuận tay tung lên một cái, tờ giấy vàng đã nhanh như một mũi tên bắn tới, đủ thấy kinh lực và nội công của nàng mạnh như thế nào. Âu Dương Siêu nghe nói tỏ vẻ kinh ngạc, không phải chàng kinh ngạc bởi thấy công lực của Chưởng Châu mạnh như thế, mà là vì không hiểu tờ giấy này của ai, bên trong nói những gì? Chàng vội giơ hai ngón tay trở và giữa lên bắt lấy tờ giấy ấy, cổ tay của chàng bị rung động cái khá mạnh, nên chàng phải thêm hơi sức mới kẹp chặt được tờ giấy vàng ấy.

Chắc Chưởng Châu vì quá tức giận nên đã sử dụng đến chín thành công lực mà nàng không hay. Cũng may là nội công của Âu Dương Siêu rất cao siêu, bằng không tờ giấy nọ đã bay đi mất rồi.

Âu Dương Siêu thấy những chữ viết ở trên tờ giấy rất đẹp, như rồng bay phượng múa vậy, và viết rằng:

"Ma Gia chỉ có một con nhỏ này thôi, mong thiếu hiệp hãy trông nom hộ cho."

Dưới ký tên: Ma Dịch Thiện.

Xem xong, chàng móc túi lấy cái bát đồng đựng hạt châu ra để so sánh những bút tích khắc ở dưới đáy bát, thấy nét bút của tờ giấy giống hệt nét bút những chữ ở dưới đáy bát, chàng vội hỏi:

- Cô nương, giấy này là gửi cho tôi đấy à?

Chưởng Châu có vẻ ai oán, liếc nhìn Âu Dương Siêu một cái rồi lạnh lùng đáp:

- Các bạn của ông tôi phần nhiều đã quy tiên hết, gia phụ lại không có một tri kỷ nào. Tối hôm qua gia tổ hấp tấp về nhà, vì không tiện nhờ vả những việc tư vào lúc tặng châu, nên gia tổ mới viết mấy chữ này sai tôi đem đến đây cho thiếu hiệp, mong thiếu hiệp nên

nghĩ tới nhà họ Ma chỉ còn lại chỉ có một mình tôi, một kẻ yếu ớt này, chỉ có thể thôi, chứ không yêu cầu gì thiếu hiệp.

Nói tới đó, nàng khóc sướt mướt. không sao nói được nữa.

Âu Dương Siêu áy náy khó xử thêm, nếu không nhận lời thì mình đã phụ ơn người đã ban châu báu kia cho mình. Hơn nữa, giúp đỡ người cô quả yếu đuối cũng là cử chỉ của một người võ lâm phải làm. Nếu nhận lời thì hiện giờ vấn đề này rất nan giải tuy nhiên cuộc hôn nhân mà Song Chu vừa nói lại cũng rất có lý.

Nghĩ tới đó, chàng nghiêng răng, mím môi móc túi lấy hạt Tinh Linh châu ra để vào cái bát đồng, rồi đưa đến trước mặt Chưởng Châu trao trả cho nàng và khẩn khoản nói:

- Cô nương, tại hạ đành xin trao trả hạt châu này lại cho nhà họ Ma.

Chưởng Châu mặt bỗng biến sắc, vội lui về phía sau hai bước, và đáp:

- Ngài nói như thế là nghĩa lý gì? Việc ngài có hoặc không nhận lời trông nom tôi, nào có liên can gì đến hạt châu này đâu?

Âu Dương Siêu gượng cười nói tiếp:

- Xin cô nương chớ nên tức giận vội, ý của tại hạ là: Nếu có hạt châu này với thiên tư của cô nương bây giờ, thì chỉ vài năm sau cô nương thế nào cũng độc bá võ lâm, làm rạng rỡ cho họ nhà Ma. Đến lúc ấy, chưa biết chừng tại hạ còn phải nhờ cô nương che chở cho là khác.

Lời nói của chàng tuy rất chân thật, không ngờ Chưởng Châu lại nổi giận:

- Tôi... hãy hỏi ngài: Ngài tưởng hạt Tinh Linh châu là một lễ vật thường, tùy ngài muốn tặng cho ai thì tặng phải không? Hạt châu này nếu không gặp kỳ nhân thì không truyền cho, không gặp người có duyên cũng không, không gặp người có tâm địa trung hậu, phẩm chất võ thượng là không truyền. Nếu cứ như ngài tặng bữa đi như thế này, sao tổ phụ chúng tôi lại không truyền cho con, cho cháu, mà hà tất phải truyền cho ngài như thế? Thật uổng cho ngài là một người thông minh như vậy mà không sợ phụ mất tấm lòng tặng châu trong đêm khuya của tổ phụ tôi như thế hay sao?

Âu Dương Siêu nghe thấy nàng nói như thế rùng mình đến toát mồ hôi lạnh ra, hai tay ôm chặt lấy cái bát, hai mắt cứ nhìn thẳng vào hạt châu, không biết xử trí như thế nào cho phải.

Một lát sau, chàng bỗng cất hạt châu và bát đi, đột nhiên tỉnh ngộ, liền hân hoan đáp:

- Vâng, tôi xin hoàn toàn nhận lời.

Ma Giạ Song Chu mừng rỡ như điên như khùng, vừa vỗ tay vừa la lên:

- Thiếu hiệp đã nhận lời cuộc hôn nhân của...

Âu Dương Siêu không đợi chờ hai người nói xong, đã sầm nét mặt lại, quát mắng:

- Hai con nhãi này táo gan thật ăn nói bậy bạ. Ta là người truyền nhân của tổ phụ cô Chưởng Châu, theo vai vế thì tiểu thư của hai người còn gọi ta một tiếng là sư thúc, sao các người lại bậy bạ, quên cả tôn ti trật tự như thế?

Lời nói của chàng, không riêng gì Song Chu kinh ngạc đến đờ người ra mà cả Chưởng Châu mặt cũng đỏ bừng.

Âu Dương Siêu cũng biết là ba người đều thất vọng như ngã trên lầu cao vạn trượng xuống, nhưng lời nói đó rất quang minh chính đại, và cũng là một đạo lý bất di bất dịch, nên chàng vội an ủi ba nàng rằng:

- Hiền diệt nữ cứ an tâm, đừng nói ân sư đã có lệnh dụ, dù không có đi chẳng nữa, người nhận châu này cũng không bao giờ từ chối. Nếu sau này có ai đụng chạm đến một cây một cỏ của Bảo Đấu Cốc. Âu Dương Siêu thề sẽ nhất quyết bảo vệ cho tới cùng, dù phải hy sinh đến tính mạng, để đền ơn cho ân sư.

Lúc này trong lòng Chưởng Châu thật là có đủ chua cay mặn chát và đắng ngọt, như là người cầm ăn phải Hoàng Liên mà không sao kêu đắng được.

Ma Gia Song Chu cũng thất vọng vô cùng, cứ ngẩn người ra mà nhìn nhau thối.

Âu Dương Siêu như đã trút được gánh nặng, càng làm ra vẻ người trên, nói tiếp:

- Hiền diệt nữ, ngoài thủ hạ của ân sư ra, trên núi Thiên Trụ này còn có việc gì khác nữa không?

Chưởng Châu chán nản vô cùng, lắc đầu đáp:

- Không!

Âu Dương Siêu xoa tay một cái, làm ra vẻ người trên mà bảo ba nàng rằng:

- Nếu không có việc gì nữa, ba người hãy đi về Bảo Đấu Cốc đi.

Chưởng Châu tuy đầy bầu tâm sự nhưng không sao thổ lộ ra được, chỉ ai oán hỏi:

- Tiểu sư thúc định đi đâu thế?

Sau tiếng gọi ấy, danh phận của hai người đã định hẳn. Ma Gia Song Chủ muốn khuyên bảo nữa, nhưng lúc này cũng không dám, đành phải làm thinh vậy. Tuy Âu Dương Siêu cảm thấy rất tức cười, nhưng trong lòng đã ổn định được rất nhiều, không còn ngỡ ngàng như trước nữa. Chàng nhìn thẳng vào mặt Chưởng Châu như người bề trên nhìn kẻ bề dưới, mà đáp:

- Chuyến đi này tôi còn nhiều việc lắm, vừa phải đuổi theo Tiểu Diện Vô Thường, vừa phải tìm kiếm Đơn Tị Thiên Quân để trả thù cho những người đã bị chúng giết chết. Và lại còn cuộc hợp ngày Trùng Cửu cũng gần tới nơi rồi, đến lúc đó không biết có thể tới dự được không?

Chưởng Châu không biết ý nghĩa của cuộc nội hợp Trùng Cửu ở Thần Kiếm Đàm như thế nào, liền xách ngược đôi lông mày lên hỏi:

- Sư thúc cũng muốn đi dự hội đó để cướp Chân Kinh, Kiếm Phổ hay sao?

Âu Dương Siêu mỉm cười, lắc đầu đáp:

- Những vật ngoại thân ấy, dù tôi có cướp được cũng vô ích, vậy nó cướp làm chi?

Lúc ấy trời đã sáng tỏ, đã có người đi lại, nhưng những kẻ bình dân không dám tới gần hỏa trường, vì họ biết đây là cuộc ân oán của giang hồ. Nếu tới gần thế nào cũng bị liên lụy, cho nên họ chỉ dám đứng ở ngoài xa mà xem và bán tán thối.

Âu Dương Siêu cau mày lại, khẽ nói tiếp:

- Chúng ta không nên ở lại đây nữa, vì trời sắp sáng tỏ rồi.

Nói xong, chàng liền đi tới cạnh xác Tử Tu, ôm xác của ông ta lên, rồi chạy thẳng ra ngoài thị trấn.

Chưởng Châu với Song Chu cũng vội vàng theo sao mà đi luôn. Chỉ trong nháy mắt cả bọn đã rời khỏi Hắc Hồ trấn rồi.

Không bao lâu, bốn người đi tới một ngọn núi, tuy không cao lắm, nhưng rất thanh tú, cây cối rậm rạp. Phía đằng xa chỗ sườn núi lại có một căn nhà ngói xanh, tường đỏ. Âu Dương Siêu liền dừng chân lại mà bảo với Song Chu rằng:

- Nơi đây cũng yên tĩnh đấy, hai vị cô nương làm ơn giúp tôi một tay, để chôn cất Tam thúc thúc của chúng tôi?

Song Chu vâng lời, đáp:

- Vâng, nơi đây quả thật là một chỗ rất tốt.

Chưởng Châu gật đầu ngắm nhìn xung quanh một lượt rồi rầu rĩ nói:

- Tang lão tiên bối được một người cháu như sư thúc chôn cất cho và lại còn may mắn được chôn ở một miếng đất tốt như thế này thì ông ta ở dưới chín suối thế nào cũng được yên tâm.

Nói xong, nàng có vẻ cảm xúc.

Âu Dương Siêu đặt xác của Tử Tu xuống, rồi bẻ cành cây làm dụng cụ đào đất, chỉ trong chốc lát đã đào thành một cái hố.

Song Chu cũng giúp đỡ chàng, nên chỉ trong chốc lát đã đắp thành một ngôi mộ thật lớn.

Chưởng Châu bỗng thét lên:

- Ai ở trong rừng thế mau ra đây?

Nàng chưa nói dứt đã có ba đạo sĩ lưng đeo trường kiếm ở trong rừng nhảy ra, đến chỗ cách bốn người chừng mười trượng mới ngừng chân lại. Cả ba người đều cười bằng một vẻ ác ý.

Âu Dương Siêu đã nhận ra được trong bọn đó có một người là Linh Chân Tử, người trong nhóm Thanh Thành Tam Tử, còn hai người kia thì một mặt rỗ, có bộ râu dê, nhưng chàng chưa hề gặp họ bao giờ.

Lúc ấy Song Chu cùng tiến lên, đồng thanh quát bảo:

- Các người cười cái gì thế? Các người lén lén lút lút như vậy ắt không phải là người tử tế?

Ba đạo sĩ ấy làm bộ làm tịch, đồng thanh niệm:

- Vô lượng thọ Phật.

Linh Chân Tử nhìn Âu Dương Siêu và hỏi:

- Tiểu thí chủ còn nhận ra được bản đạo không?

Âu Dương Siêu tủm tủm cười, đáp:

- Sao tại hạ không nhận ra được? Không hiểu đạo trưởng tới đây có việc gì thế?

Lão đạo sĩ mặt rỗ vội đỡ lời:

- Bần đạo là Minh Tâm, thừa lệnh quan chủ tới đây mời Âu Dương Thí chủ với ba vị nữ cư sĩ hãy ở lại đây chờ giây lát!

Âu Dương Siêu ngạc nhiên hỏi:

- Quan chủ nào? Quý quan chủ là ai, tại hạ không...

Đạo sĩ râu dê vội xen lời:

- Cường long không đề đầu rắn bốn xứ. Thí chủ đã không biết Bạch Hạc quan sao lại dám chọn phong thủy của bốn quan mà chôn cất người chết ở nơi đây? Huống hồ lại không báo tin cho chủ nhân hay biết nữa lời. Như vậy có phải là thí chủ đã không coi ai ra gì đấy không?

Âu Dương Siêu nghe thấy đối phương nói như thế, trong lòng hơi bức tức, nhưng tự nhủ thầm:

"Ta đã chôn Tang sư thúc ở đây, mà ta lại không thể ở lại đây trông coi luôn luôn, vậy ta cũng không nên làm méch lòng người chủ nhân".

Nghĩ như vậy, chàng liền chấp tay vái chào và đáp:

- Quả thực tại hạ không biết nơi đây là đất của Bạch Hạc quan cho nên mới có sự đường đột như thế này.

Linh Chân Tử cười khi một tiếng rồi nói tiếp:

- Lúc này thí chủ vào trong quan một chuyến cũng còn kịp mà.

Âu Dương Siêu cố nén lửa giận, gượng cười đáp:

- Tại hạ có việc cần không thể ở lại được. Ba vị làm ơn xin lỗi quan chủ giúp hộ tại hạ.

Nói xong, chàng quay đầu lại, bảo với Chưởng Châu và Ma Gia Song Chu rằng:

- Chúng ta đi thôi?

Không ngờ đạo sĩ mặt rỗ đã nhảy tới trước mặt ngăn cản, và trợn ngược đôi lông mày rậm lên nói tiếp:

- Dù việc có cần đến đâu, ở lại thêm một giờ nữa khắc cũng không sao mà! Bạch Hạc quan lại ở gần nơi đây, tặc quan chủ Bạch Hạc chủ nhân nghe nói võ công của tiểu hiệp siêu tuyệt hoàn vũ đã lâu nên muốn được gặp tiểu hiệp để lãnh giáo, sao...

Chưởng Châu đi trước, thấy lão đạo sĩ ngăn cản lối đi, liền sầm nét mặt lại quát mắng:

- Câm mồm! Cái gì Bạch Hạc với Hắc Hắc? Có phải các người muốn lấy tên tuổi ra để lờ người và muốn giữ chúng ta ở lại đây phải không?

Ngờ đâu đạo sĩ mặt rỗ cũng không chịu lép vế, đột nhiên cười nhạt một tiếng, mặt lộ vẻ hung ác, nghiêng răng mím môi, hậm hực đáp:

- Bất cứ sao, xưa nay Bạch Hạc quan này không bao giờ để cho ai đến tận cửa quấy nhiễu như thế cả?

Nói xong, y đưa tay lên đầu vai, rút luôn thanh kiếm ra, giơ ngang lấy thế, trong lòng rất hung hăng.

Chưởng Châu thấy vậy không sao nén được lửa giận, liền quát hỏi:

- Táo gan thực! Người dám thách đánh với bốn cô nương phải không?
Âu Dương Siêu thấy vậy cũng không sao nén nổi lửa giận, vội tiến lên la lớn:
- Hiền điệt nữ hãy tránh sang một bên, để ngu thúc dạy bảo tên đạo sĩ này cho!
Đang lúc ấy, từ nơi lưng núi bỗng có một tiếng quát tháo kêu như sấm động vọng lên.
Ba đạo sĩ nghe tiếng quát tháo ấy đều cảm thấy phấn chấn vô cùng, nhưng cả ba cùng lui ngay ra ngoài xa hơn trượng và đồng thanh nói:
- Quan chủ đã giá lâm?

-- o O o --